

optræder stadig Aarstallet — jeg tror det er 5,870 — „efter Verdens Skabelse“. En lille Rettelse deraf kunde dog maaske være paa sin Plads. Jeg vil nu ikke tale om, at Statsregnskabet ved Rangskattens Stigning viser, at vi i saa Henseende ikke ere komne ind under ny Forhold. Rangskattens Stigning tyder aabenbart paa, at det Venstre, der for et Par Aar siden med Rette gennemhaanede Ministeriet Sehesteds heldigvis kortvarige Æra for de mange Ordensdekorationer osv., der var sket i det Aar, viser end ikke blot en sømmelig Økonomi i Retning af at uddele Titler og Ordener. Ja, om det saa er ny Adelsmænd, dukke de nu op. Det havde man dog ikke kendt i lange Tider under Højres Styrelse. Der er fortalt en lille Scene med Ordensdekorationer, der udspliledes nede paa Gedser-Warnemündefærgen, og som minder ikke saa lidt om det berømte gamle Maleri „Hundene fodres“. Saadanne Scener gøre ingen Gavn. De fremkalde en sund Latter, kan man sige, hos os lattermilde danske, og for saa vidt var det Synd, om vi skulde undvære den Fornøjelse i de kommende Tider, men de pynte nu alligevel ikke paa Systemskiftet. Jeg tror heller ikke, at disse Griffen eller hvad det er for andre æventyrlige Dyr, der efterhaanden anbringes paa Ministrenes brede Bryst, just pynte.

Men der er Ting, der er noget alvorligere end disse, som man maaske kan kalde mindre betydelige. De erindre den Kritik, der blev fremsat over de sidste Højreministre, vi havde, i Anledning af den Forkærlighed, disse Mænd havde for at bevare tidligere lønnede Stillinger og forene dem med deres ministerielle Stillinger. Det var med Rette, der blev anket derover. Men nu viser det sig, at ogsaa blandt de nuværende Ministre er der Folk, som blive ved at klæbe ved deres gamle lønnede Stillinger paa en Maade, der dog vist ikke altid er ganske heldig. Det er neppe heldigt, at Justitsministeren vedbliver at være Formand for en Institution, der staar under hans Kollega, Indenrigsministerens Kontrol. Han har gjort en Undskyldning derfor: han havde ikke Raad til at undvære disse Indtægter. Jeg antager, at hvis en saadan Undskyldning var bleven fremsat f. Eks. fra den tidligere Justitsministers Side, ja, saa havde der staaet et Forargelsens Skrig hen over hele Venstres Presse. Venstrepressen havde staaet paa den anden Ende af Forargelse, derom er der ingen Tvivl. Jeg tror, at det vilde være en ud-

mærket Grundsætning for Systemskiftets Mænd, om de i alt, hvad de foretog sig, sagde til sig selv: Hvad vilde Offentligheden og hvad vilde Venstre have sagt, hvis det var Højremænd, der i sin Tid havde gjort dette? Hvis de saa maatte sige sig selv, at Offentligheden og først og fremmest Venstrepressen vilde have angrebet og kritiseret Højres Mænd og Højres Ministre, burde Følgeslutningen af denne lille Tale med deres egen Samvittighed være: Saa skulle vi heller ikke gøre, hvad vi kritiserede hos Højre, da Højre havde Magten, og vi vare Opposition.

Vi have, skønt Venstre jo altid har været imod ny Embedsmænd, faaet en Række af ny Embedsmænd. Der er maaske ikke noget at sige til det, det er vel nødvendigt med de Skattelove og den Tiendelov, som vi have faaet, men det kan ikke nægtes, at paa dette Punkt har Venstre for en Gangs Skyld været sit gamle Princip tro, som det saa overordentlig smukt er blevet formuleret af det ærede Medlem lige over for mig (Busk). Der er maaske heller ikke saa meget at sige til det, det er jo en naturlig Grundsætning. Men det forekommer mig, at naar man gaar Listen over disse mange Skyldraader, Vurderingsmænd og Tiendekommissærer, som denne Sommer har bragt til Verden, igennem, leder man forgæves efter en Repræsentant for Husmandsstanden, den Stand, som ellers kan glæde sig ved det ny Regeringspartis brændende Kærlighed. Man finder gamle veltjente Rigsdagsmænd fra Fyn, selv saadanne, som ikke have stillet sig saa overordentlig venligt til det radikale Venstre, Venstre-Sagførere og Venstre-, for Resten ogsaa moderate, Gaardmænd, vel at mærke Folk, som ere optraadte saaledes, som det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen) forleden optraadte over for Regeringen i en vis legemlig Stilling, selv i Regnvej. Saadanne Folk finder man, men Husmandsstanden er, som sagt, ikke stærkt repræsenteret.

Der er en Ting, der er alvorligere endnu end de Ting, jeg her har nævnt. Vi erindre alle vor kære gamle Trafikbaron, den tidligere Trafikminister, og vi glæde os tidt i Erindringen om hans Liv og Bedrifter som offentlig Person, men jeg siger, det hændte dog aldrig ham, at han paa tvang Damer sit Selskab mod deres Villie og paa Trods af et Regulativ, som han selv havde opstillet. Hvis det var sket, havde det været et udtømmeligt Emne for vore Revyforfattere her i København.